

2. časť
PARANORMÁLNEJ
TRILOGIE
o marea
dyerovej

Kto je marea dyerova?

MICHELLE HODKIN

„Ešte tajomnejšie a strhujúcejšie ako prvá kniha!“

Cassandra Clare, autorka Mesta kostí a Mechanického anjela

l
kto
e
Imara
dyerová
?

MICHELLE HODKIN

je autorkou knihy:

čo sa stalo mare dyerovej?

l
kto
e
+
e
j
m
a
r
a
d
y
e
r
o
v
á
?
?

MICHELLE HODKIN

slovar

Copyright © 2012 by Michelle Hodkin
Published in arrangement with Simon & Schuster Books For Young
Readers, an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division.
Translation © Soňa Greer 2013
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2013

ISBN 978-80-556-0813-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Martinovi a Jeremymu Hodkinovcom
za ich neoblomnú vieru vo mňa*

„Môžeme byť niekým iným ako tým, kým sme?“

Markíz de Sade: *Justína*

 voja láska ho zničí.
Tieto slová sa mi ozývali v hlave, keď som bežala pomedzi skupinky smejúcich sa ľudí. Blikajúce svetlá a radostné výkriky splývali v riave zvukov a farieb. Vedela som, že Noah je za mnou. Vedela som, že ma dobehne. Moje nohy sa však napriek tomu snažili o to, čo sa môjmu srdcu nedarilo – snažili sa mu utiecť.

Dych mi napokon došiel, keď som minula škľavého klauna, ktorý ukazoval na vchod do Zrkadlovej sály. Noah ma bez problémov dobehol. Otočil si ma, aby sme si boli tvárou v tvár, a ja som tam stála s rukami zovretými v jeho dlaniach, s lícami zvlhnutými od slz a so srdcom roztriešteným jej slovami na márne kúsky.

Povedala mi, že ak ho naozaj ľúbim, nechám ho ísť.

Želala som si, aby som ho tak ľúbila.

I

PSYCHIATRICKÉ ODDELENIE LILLIAN A ALFREDA RICEOVCOV *Miami, Florida*

V jedno ráno som sa zobudila v akejsi nemocnici a zbadala som, že v izbe sedí človek, ktorého som nespoznávala.

Opatrne som sa posadila – bolelo ma totiž rameno – a študovala som tú osobu. Mala tmavohnedé vlasy so šedivými korienkami a zelené oči s jemnými vráskami pri vonkajších kútikoch. Usmiala sa na mňa a celá tvár sa jej dala do pohybu.

„Dobré ráno, Mara,“ ozvala sa.

„Dobré ráno,“ odvetila som. Môj hlas znel slabo a zachrípnuto. Akoby ani nepatrila mne.

„Vieš, kde si?“

Očividne si nevšimla, že navigačná tabuľa s označením poschodia a názvu oddelenia je hneď za oknom za ňou a že mám na ňu krásny výhľad z postele. „Som na Psychiatrickom oddelení Lillian a Alfreda Riceovcov.“ Zjavne.

„Vieš, kto som?“

Nemala som ani potuchy, ale pokúsila som sa nedať to najavo. Určite by sa ma to nepýtala, keby sme sa nikdy predtým nestretli, a ak sme sa naozaj stretli, tak by som si to mala pamätať. „Áno,“ zaklamala som.

„Ako sa volám?“

Dokelu. Hrud' sa mi rýchlo nadvihla a potom s výdychom opäť klesla.

„Som doktorka Westová,“ predstavila sa miernym hlasom. Znel príjemne a priateľsky, ale rozhodne som ho nespoznávala. „Zoznámili sme sa včera, keď ťa sem priviedli tvoji rodičia spolu s detektívom Vincentom Gadsenom.“

Včera.

„Spomínaš si na to?“

Pamätala som si, že som videla svojho poblednutého raneného otca ležať na nemocničnej posteli po tom, čo ho postrelila matka zavraždenej dievčiny.

Pamätala som si, že som to bola ja, kto ju k tomu donútil.

Pamätala som si, že som išla na políciu, aby som sa priznala k tomu, že som svojej učiteľke ukradla adrenalínovú injekciu a do jej stola som vypustila červené mravce, ktoré jej potom spôsobili anafylaktický šok a následnú smrť.

Pamätala som si, že to nebola pravda – bola to iba lož, ktorú som plánovala nabulíkať políciu, aby mi znemožnili znovu ublížiť niekomu z mojich blízkych. Pretože keby som im povedala, že stačilo, aby som si zaželala, aby tá učiteľka zomrela, a potom sa tak aj naozaj stalo, aj tak by mi neverili. Zomrela tak, že sa zadusila vlastným jazykom, teda presne tak, ako som si to predstavila.

Pamätala som si, že prv než som sa mohla na Trinástom okrsku policajného zboru Miami Dade k niečomu priznať, videla som tam Judea. A rozhodne vyzeral živý.

Ale na to, ako som sa dostala do nemocnice, som si nepamätala. Nespomínam si, že by ma sem niekto priviedol. Po tom, ako sa na polícii objavil Jude, som si už nepamätala vôbec nič.

„Prijali ťa sem včera poobede,“ oznámila mi tá neznáma osoba, doktorka Westová. „Keď sa im nepodarilo utíšiť ťa, detektív Gadsen zavolał твоjim rodičom.“

Zatvorila som oči a vybavila sa mi pred nimi Judeova tvár, keď okolo mňa prechádzal. Len sa popri mne prešmykol. Usmial sa. Táto spomienka mi zakalila vnútornú stranu viečok, tak som oči radšej zaraz otvorila, len aby som sa mohla pozrieť na niečo iné.

„Povedala si im, že tvoj chlapec, Jude Lowe, o ktorom si predpokladala, že v decembri zomrel v tej zrútenej budove, je nažive.“

„Bývalý,“ potichu som namietla, snažiac sa nestratiť duševnú rovnováhu.

„Prosím?“

„Bývalý chlapec.“

Doktorka Westová mierne zaklonila hlavu a nahodila svoj striktné neutrálny výraz psychológa, ktorý som hneď rozpoznala, keďže ho často používala moja mama, tiež psychologička. Najmä počas uplynulých niekoľkých mesiacov.

„Tvrdila si, že zrútenie tej opustenej psychiatrickej liečebne v štáte Rhode Island, pri ktorom zadlávilo tvoju najlepšiu kamarátku Rachel a Judeovu sestru Claire, si spôsobila ty. Povedala si, že Jude ťa sexuálne obťažoval, a preto si sa ho snažila zabiť. A povedala si tiež, že to prežil. A že je tu.“

Jej hlas bol absolútne pokojný a panika vo mne len vzrastala. Tie slová zneli v *jej* podaní nenormálne napriek tomu, že boli pravdivé. A keď o tom všetkom vedela doktorka Westová, potom to musela vedieť aj...

„Tvoja mama ťa sem priviedla na pozorovanie.“

Moja mama. Moja rodina. To znamená, že si to vypočuli aj oni napriek tomu, že som vôbec nemala v pláne im niečo hovoriť. Napriek tomu, že si vôbec *nepamätám*, že by som im niečo povedala.

Navyše som sa vďaka tomu ocitla tu.

„Začali sme až dnes, keďže včera si bola ešte pod sedatívmi.“

Prstami som si vošla pod krátky rukáv na bielom tričku. Nahmatala som si tam leukoplast, ktorý zrejme zakrýval miesto po infúzii.

„Kde je?“ opýtala som sa a pohrávala som sa s tým leukoplastom.

„Kde je kto?“

„Moja mama.“ Mrkla som cez okenné sklo na chodbu, ale nevidela som ju tam. Chodba mi pripadala prázdna. Keby som sa s ňou mohla porozprávať, možno by som jej to všetko dokázala nejako vysvetliť.

„Nie je tu.“

To sa na moju mamu nepodobalo. Keď ma prijali do nemocnice po zrútení bývalého psychiatrického ústavu, nevzdialila sa odo mňa ani na sekundu. Povedala som to doktorke Westovej.

„Chcela by si ju vidieť?“

„Áno.“

„Dobre. Neskôr uvidíme, či to pôjde.“

Povedala to takým tónom, ani keby to mala byť nejaká odmena za dobré správanie. Nepáčilo sa mi to. Prehodila som nohy cez bok postele a postavila som sa. Na sebe som mala nohavice so šnúrkou v páse, a nie rifle, ktoré som si na sebe pamätala ako posledné. Musela mi ich sem z domu priniesť mama. Nieкто ma musel prezliecť. S námahou som prehltla. „Asi by som ju najradšej videla hneď teraz.“

Doktorka Westová sa tiež postavila. „Mara, nie je tu.“

„Tak potom ju pôjdem pohľadať,“ odvetila som a začala som sa obzerať po svojich konverzoch. Zohla som sa, aby som sa pozrela pod posteľ, ale neboli tam.

„Kde mám tenisky?“ opýtala som sa, ešte stále zohnutá.

„Museli sme ti ich zobrať.“

Vystrela som sa a pozrela som sa jej rovno do tváre. „Prečo?“

„Lebo sú v nich šnúrky.“

Prižmúрила som oči. „No a?“

„Priviedli ťa sem, pretože sa tvoja mama obávala, že si ublížiš, alebo že ublížiš niekomu inému.“

„Ja sa s ňou naozaj potrebujem porozprávať,“ vyhrklo zo mňa a snažila som sa, aby som si udržala pokojný hlas. Poriadne som si zahryzla do spodnej pery.

„Porozprávaš sa s ňou.“

„Kedy?“

„No, bola by som rada, keby si sa najprv pohovárala ešte s niekým iným, a potom ťa prezrie lekár, aby si...“

„A čo ak nechcem?“

Doktorka Westová sa na mňa len dívala. Na tvári mala smutný výraz.

Začalo mi zvierať hrdlo. „Nemôžete ma tu držať proti mojej vôli,“ podarilo sa mi zo seba dostať. Toľko toho ešte viem. Môj otec je právnik a mám sedemnáť rokov. Nemôžu ma tu držať, pokiaľ nechcem, aby ma tu držali. Jedine že by...

„Kričala si, bola si hysterická a pošmykla si sa. Keď sa ti zdravotná sestra snažila pomôcť, udrela si ju.“

To snáď nie.

„Išlo teda o núdzovú situáciu, takže podľa Bakerovho zákona za teba mohli ten súhlas dať tvoji rodičia.“

Snažila som sa nekričať, a tak som radšej zašepkala: „Čo tým chcete povedať?“

„Je mi to ľúto, ale bola si hospitalizovaná proti svojej vôli.“

2

99 **D**úfame, že lekárovi dovoľíš, aby ťa prezrel,“ dodala milým hlasom. „A že budeš súhlasiť s liečebným postupom, ktorý navrhne.“

„A čo ak nie?“ opýtala som sa.

„Kým si tu, tvoji rodičia budú mať dosť času na to, aby na súde podali potrebné formuláre – naozaj by však bolo oveľa rozumnejšie, keby si s nami spolupracovala. Chceme ti pomôcť.“

Nevedela som sa rozpamätať, či som sa niekedy cítila taká stratená.

„Mara,“ ozvala sa doktorka Westová, vynútiac si môj pohľad, „vieš, čo to znamená?“

Znamená to, že Jude je nažive a že tomu okrem mňa nikto neverí.

Znamená to, že čosi so mnou naozaj nie je v poriadku, ale nie je to to, čo si všetci myslia.

Znamená to, že som úplne sama.

Vtom sa moja myseľ plná zbesilo uháňajúcich myšlienok na čomsi pozastavila. Bola to spomienka.

Béžové steny psychiatrického oddelenia sa vytratilí a nahradilo ich sklo. Videla som sa v aute na sedadle spolujazdca – bolo to Noahovo auto – a videla som, že mám uslzené líca.

Noah, so svojimi strapatými, ale dokonalými vlasmi a so svojím rebelantským pohľadom, bol hneď vedľa mňa a držal ma.

„*Niečo so mnou fakt nie je v poriadku, ale nikto mi nedokáže pomôcť,*“ povedala som mu vtedy.

„*Tak mi dovoľ, aby som sa o to pokúsil,*“ odvetil mi.

Vtedy ešte nevedel, ako vážne mi hrabe. Dokonca ani po tom mojom výkone na mramorových schodoch pred súdnou budovou, čo už bolo naozaj príliš, to nebol on, kto odišiel.

Odišla som ja.

Pretože som zabila štyroch ľudí – možno piatich, pokiaľ sa otcov klient nepreberie – a nepoužila som pri tom okrem svojej mysle nič iné. A mohlo to byť, a aj by to bolo, ešte horšie, keby Noah nebol zachránil môjho otca. Ublížiť milovaným ľuďom, to bolo to posledné, čo som chcela. Skutočnosť je však taká, že Rachel je mŕtva a otec bol postrelený. Ani nie štyridsaťosem hodín dozadu som si myslela, že najlepším spôsobom, ako ich všetkých ochrániť, je držať sa od nich preč.

Teraz však bolo všetko inak. Vďaka Judeovi. Skutočnú pravdu o mne nevedel nik. Nik okrem Noaha. Čo znamená, že to celé môže napraviť iba on. Potrebujem sa s ním porozprávať.

„Mara?“

Prinútila som sa sústrediť na doktorku Westovú.

„Dovolíš nám, aby sme ti pomohli?“

Pomohli? Chcela som sa opýtať. Tak, že do mňa natlačíte ešte viac liekov napriek tomu, že nie som chorá, maximálne snád' trpím PTSP (postraumatickou stresovou poruchou)? Nie som psychotička, mala som chuť jej odvetiť.

Nie som.

Ale keďže som nemala príliš na výber, donútila som sa súhlasiť. „Najprv sa však o tom potrebujem porozprávať s mamou,“ dodala som.

„Zavolám jej po lekárskej prehliadke, dobre?“

Nie, nebolo to dobre. Ani v najmenšom. Napriek tomu som prikývla, na čo sa doktorka Westová usmiala a ešte viac sa jej pritom prehĺbili vrásky na tvári. Vyzerala skôr ako nejaká milá babička. Možno ňou aj je.

Keď odišla, takmer som sa zosypala, ale na to som teraz nemala čas. Okamžite ju vystriedal doktor šibrinkujúci mi pred tvárou tenkou baterkou, ktorý sa ma vypytoval, ako mi chutí, a veci podobného typu. Na všetko som odpovedala pokojne a uvážlivo. Keď odišiel, ponúkli mi niečo na zjedenie a jedna z tunajších pracovníčok – možno poradkyňa alebo sestrička? – ma povodila po oddelení. Vládal tam oveľa väčší pokoj, ako by som na psychiatrii čakala. A tiež tam bolo menej očividných psychotikov. Zopár deciek si pokojne čítalo. Jedno dieťa pozeralo telku. Ďalšie sa rozprávalo s kamarátom. Keď som okolo nich prechádzala, zdvihli zrak, ale inak mi nevenovali pozornosť.

Keď ma napokon zaviedli naspäť do izby, na moje prekvapenie som tam našla mamu.

Nik iný by si ani nevšimol, aká je neupravená. Šaty nemala pokrčené. Pleť mala aj teraz dokonalú. Ani jediný neposlušný vlások. Ale z jej zovňajšku sálala bezmocnosť a zrenice jej kalil strach. Držala sa síce, ale len tak-tak.

Držala sa kvôli mne.

Mala som chuť ju objať a zároveň ňou poriadne zatriasť. Ja som tam však iba nehybne stála ako prikovaná k zemi.

Priskočila ku mne, aby ma objala. Nechala som ju, ruky som však mala prilepené k telu a nedokázala som jej objatie opätovať.

Odtiahla sa a odhrnula mi z tváre vlasy. Študovala môj pohľad. „Je mi to ľúto, Mara.“

„Neverím,“ odmerane som odvetila.

Ani keby som jej jednu vylepila, asi by som ju viac neranila. „Ako to môžeš povedať?“ spýtala sa.

„Pretože som sa dnes ráno zobudila na psychiatrickom oddelení.“ Vyrieknuté slová mi zhorkli na jazyku.

Odstúpila odo mňa a sadla si na posteľ, ktorú mi znova pekne ustlali. Pokrútila hlavou a lesklé čierne vlasy jej pri tom podskakovali. „Keď si včera odišla z nemocnice, myslela som si, že si unavená a že ideš domov. A potom, keď nám zavolali z polície?“ Hlas jej preskočil a ústa si zakryla rukou. „Tvojho otca postrelia a potom zdvihnem telefón a tam sa ozve: ‚Pani Dyerová, voláme ohľadom vašej dcéry.‘“ Z oka sa jej vykotúľala slza, ktorú si rýchlo utrela. „Myslela som si, že si mala autonehodu. Myslela som si, že si *mŕtva*.“

Mama si ovinula ruky okolo pása a zohla sa dopredu. „Tak strašne som sa bála, až mi z ruky vypadol telefón. Daniel ho zodvihol. Vysvetlil mi, čo sa stalo – že si na polícii a že sa správaš hystericky. On zostal s otcom v nemocnici a ja som sa rýchlo ponáhľala po teba. Ale keď som tam dorazila, bola si ako *divá*, Mara,“ zdôraznila a pozrela sa na mňa. „Ako *divá*. Nikdy som si nemyslela...“ Hlas jej zamrel a zdalo sa, že sa pozerá rovno cezo mňa. „Kričala si, že Jude je nažive.“

V tom momente som urobila niečo odvážne. Alebo možno hlúpe. Niekedy sa to dá len ťažko rozlíšiť.

Rozhodla som sa jej dôverovať. Pozrela som sa jej rovno do očí a bez jedinej známky pochybnosti vo svojom výraze alebo v hlase som povedala: „On naozaj *je*.“

„Mara, ako by to bolo možné?“ Mamin hlas znel duto.

„Neviem,“ priznala som, pretože som fakt nemala šajnu. „Ale ja som ho naozaj videla.“ Prisadla som si k nej na posteľ, ale nie príliš blízko.

Mama si odhrnula vlasy z tváre. „Nemohla to byť nejaká halucinácia?“ Vyhla sa môjmu pohľadu. „Ako už párkrát predtým? Napríklad ako vtedy s tými náušnicami?“

Túto otázku som si už položila aj ja sama. Už aj predtým som videla veci – ako tie náušnice po starej mame na dne mo-

jej vane, aj keď som ich v skutočnosti mala v ušiach. Alebo rúcajúce sa steny v triede či červíky v jedle na tanieri.

A videla som tiež Claire. Videla som ju v zrkadle. Počula som jej hlas.

„Tak si to vy dvaja užite.“

V zrkadle som videla aj Judea. Aj jeho hlas som počula.

„Potrebuješ sa od tohto miesta odreagovať.“

Ale teraz mi už bolo jasné, že som od nich tie isté slová počula už aj predtým. Nielen u mňa doma v zrkadle. Počula som ich v tom ústave.

Tie slová som si nevymyslela. *Pamätala* som si ich. Z noci, keď sa ústav zrútil.

Ale to na polícii – to bolo čosi iné. Jude sa rozprával s policajtom. Snažila som sa rozpamätať, čo mu povedal.

„Mohli by ste mi povedať, kde môžem nahlásiť nezvestnú osobu? Myslím, že som sa stratil.“

Tie slová som predtým od neho nikdy nepočula. Boli nové. A vyriekol ich pred tým, ako sa ma dotkol.

On sa ma *dotkol*. *Cítila* som ho.

To nebola žiadna halucinácia. Bolo to skutočné. Bol nažive a bol tu.

3

Kedže mama ešte stále čakala na moju odpoveď, vyhovel som jej. Jednoznačne som pokrútila hlavou. „Nie.“ Jude je nažive. On nebol žiadna halucinácia. Bola som si tým istá.

Až trochu pridľho tam sedela bez pohnutia. Potom sa konečne usmiala, ale jej oči zostali vážne. „Prišiel ťa pozrieť aj Daniel,“ oznámila mi a postavila sa. Zohla sa, aby ma pobozkala na vlasy, a vtom sa otvorili dvere a zjavil sa v nich môj starší brat. Vymenili si krátky pohľad, ale len čo Daniel vošiel dnu, akékoľvek obavy dokonale zakamufloval.

Husté čierne vlasy mal nezvyčajne strapaté a pod očami sa mu vynímali tmavé kruhy. Usmial sa na mňa, ale bolo to príliš naráchlo a hneď sa zohol, aby ma objal. „Nevieš si predstaviť, aký som rád, že si v poriadku,“ povedal stískajúc ma. Ani jemu som to objatie akosi nedokázala opätovať.

Potom ma pustil a až príliš nonšalantne dodal: „A nechápem, že si mi zobrala kľúče. Mimochodom, kde mám kľúč od domu?“

Zvraštila som čelo. „Čože?“

„Môj kľúč od domu. Na kľúčenke, ktorú si mi zobrala, aby si sa odviezla na políciu, nie je.“

„Aha.“ Vôbec som si nepamätala, že by som ho zobrala, ani to, čo som s ním urobila. „Sorry.“

„V pohode. Chvalabohu, nenamočila si sa do žiadneho maléru,“ odvetil a s prižmúrenými očami si ma premeriaval.

„Čo to robíš?“

„Hádzem na teba skúmový pohľad.“

„Ale vyzerá to, ani keby si práve utrpel mozgovú príhodu,“ šplechla som a nedokázala som potlačiť úsmev. Aj Daniel sa usmial – tentoraz úprimne.

„Keď mama takmer dostala infarkt, skoro porazilo aj mňa,“ poznamenal potichu. Vážne. „Som... som rád, že si okej.“

Obzrela som sa po izbe. „Myslím, že okej je dosť relatívny pojem.“

„Dobrá postreh.“

„Čudujem sa, že ťa za mnou vôbec pustili,“ dodala som. „Z toho, ako sa správala tá psychiatricka, som mala pocit, že som tu pod maximálnym dozorom alebo niečo také.“

Daniel pokrčil ramenami a pohniezdil sa. Zjavne sa cítil nepríjemne.

Okamžite som spozornela. „Čo?“

Hrýzol si do pery.

„Tak von s tým, Daniel.“

„Mám sa ťa pokúsiť presvedčiť, aby si tu zostala.“

Prepálila som ho pohľadom. „Ako dlho?“

Nič nepovedal.

„*Tak ako dlho?*“

„Na neurčito.“

Tvár mi obľiala horúčava. „To mi to mama nedokázala povedať sama?“

„Tak to nie je,“ zastal sa jej a sadol si na stoličku vedľa mojej postele. „Myslí si, že jej nedôveruješ.“

„To *ona* nedôveruje *mne*. Už odvtedy, čo...“

Už odvtedy, čo sa zrútila tá budova, takmer zo mňa vyletelo. Tú vetu som nedopovedala, ale z Danielovho výrazu mi bolo jasné, že som nemusela. „Neverí ničomu, čo jej poviem,“ do-